

ind i et Lokale, som er ca. 5 Alen bredt og 10 Alen langt, og hvorindtil der fører en stor bred Trædør. Ved Siden af denne findes der et ganske lille Blyvindue, og inden for det er der nogle meget tykke Jærnstænger — hvilke for Resten ere overflødige, da en voksen Mand vel næppe vil kunne krybe ind ad Vinduet. Naar man saa er kommen op ad denne Trappe, ind i Rummet, og ser, hvorledes Forholdene ere derinde, vil man let komme til det Resultat, at det Rum er aldeles utilstrækkeligt til Opbevaring af de Sager, som skulle fortoldes. Faar en Købmand sat en Kasse, som han ikke faar fortoldet den Dag, den kommer i Havn, hen i den bageste Krog, er det omtrent umuligt at faa denne Kasse frem igen før ved en senere Lejlighed. Naar han saa endelig har naaet at faa Kassen frem, og der indtræffer Storm, Regn eller Snefog, kan han risikere at faa sine Varer mere eller mindre beskadigede, idet man maa have Døren aaben for at kunne se at fortolde disse Ting. Selvfølgelig ere de Lysstraaler, der falde ind ad det Vindue, jeg nys nævnte, ikke tilstrækkelige til, at man kan skelne Ven fra Fjende og endnu mindre den ene Mands Varer fra den andens, og da der ikke foran Døren er en Veranda eller Forstue, følger deraf, at man maa fortolde sine Varer for aabne Døre, og regner eller sner eller stormer det, blive Varerne fugtige eller tilstøvede. Det kan for Manufakturvarer have meget at betyde, ligesom det ogsaa kan være temmelig ubehageligt for adskillige andre Ting. Derhos er det for Toldbetjentene, som skulle staa og fortolde disse Varer, et helbredsnedbrydende Arbejde, saa at man næsten kunde fristes til at slaa sig for sit Bryst og sige: Gudske lov, man ikke er som disse Toldere, der skulle fortolde for aabne Døre i et saadant Pakrum. Endvidere er Forholdet ubehageligt for de Borgere, som komme for at faa deres Varer fortoldede; de maa som Regel for det første vente, ofte maa de først ned ved Havnen for at opsøge Toldassistenterne og dernæst, som sagt, være udsatte for at faa deres Varer mere eller mindre beskadigede. Jeg tror uden Overdrivelse at turde sige, at hvis det højtærede Finansudvalg og den højtærede Finansminister vilde gøre en Tur til Ærøskøbing og se paa disse Lokalteter, baade paa Vægten og paa dette Pakrum, ville de komme til det Resultat, at disse Ting passe langt bedre til Opstilling paa oldnordisk Museum end til Brug for Toldvæsenet i Ærøskøbing. Paa samme Maade

forholder det sig med Kontorlokalet, som findes ved Siden af det nævnte Pakrum. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at beskrive det, men det er et Rum, der svarer nogenlunde baade til Vægten og til Pakrummet, og dog maa Staten betale om Aaret 100 Kr. for Pakrummet og 100 Kr. for Kontorlokalet, for at man dog kan have noget Rum at benytte. Jeg nærer det Haab, at den højtærede Finansminister og det højtærede Finansudvalg ville tage disse Sager under Overvejelse, saa at der i Ærøskøbing kan blive opført en Toldbygning, som kan være tidssvarende til, hvad der skal fortoldes der. Det er ikke store Summer, der fortoldes for, men naar man har et Toldsted der, er det dog meget uheldigt at skulle hjælpe sig med saa primitive Lokaler som dem, jeg her har skildret. Jeg vil derfor haabe, at det højtærede Finansudvalg og den højtærede Konseilspræsident og Finansminister ville tage denne Sag under Overvejelse og paa dette Aars Finanslov opføre et Beløb og stille det til Byens Raadighed, saaledes at den til det her nævnte Brug kan faa Lokaler, som ere mere passende og mere tidssvarende end de, som der nu har maattet bruges i saa mange Aar. Det er ikke noget stort Beløb, der behøves dertil. Jeg har talt med Mænd om denne Sag, som have Kendskab dertil, og de paastaa, at en saadan Bygning vilde kunne opføres for ca. 5,000 Kr., stor nok til at indeholde baade Kontorlokaler, Pakrum m. m., og naar vi tage i Betragtning, at man betaler 200 Kr. aarlig i Leje af de Lokalteter, som man nu har, turde det ikke være ubilligt at faa et saadant Beløb til Forbedring af disse Forhold. Det er for Ærøskøbings Borgere og for Ærøboerne i det hele taget, som Forholdene nu ere, et økonomisk Tab. Der haves en lang Transport fra Broen og op til Pakhuset, og man kan risikere at faa Varerne slaaede itu, særlig naar det er Glas og Fajance eller andre skøre Ting, naar man skal have dem op ad den høje Trappe for at faa dem fortoldede og ned igen. Ærøskøbing er en By, der som bekendt ligger meget isoleret og kun har et lille Opland; ved at tvinge den til at hjælpe sig med saadanne Forhold som dem, jeg her har omtalt, gør man Byen Uret. Man siger, at Toldforvalteren er tilfreds med Lokalteterne, som de ere, og det er muligt, at dette er Tilfældet, da det jo er hans Ejendom; men han er da saa sikkert ogsaa den eneste, som er tilfreds, og jæt han ser saadan paa Tingene, er tilgiveligt,